

Tarihimizin Tarihi-

9

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (112.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ümmetimizin tarihinin tarihinde yol alırken esasen bugün üzerinde yaşadığımız noktayı düşünerek bu merakı irdelediğimizi söylüyoruz.

Bizler bugün şeriatından uzaklaştırılmış bir ümmet olarak Müslümanlığımızın bütün ayrıntılarıyla yaşanabilir olmasını da zihinlerimizde bir hayal gibi görmekteyiz. Herkesin bireysel çapta yapabildikleriyle avunduğu, bazen de ileri gidip bireysel çapta yapabildiklerini Müslümanlığın bütünü görüp başından savdığı amellerin bütününden söz ediyoruz.

Ümmet olarak, ümmet-i Muhammed'in stratejisi, dünya hayatındaki farkı, dünyevî siyasetteki farklılığından bahsedemiyoruz. Geldiğimiz noktada şeriatımızdan ayrı bir ümmet olmamız, adeta göçmen ümmet durumuna düşmemiz sonucunu doğurmuştur. Ana vatanımız şeriatımızken ondan ayrı ve kopuk yaşadığımız hayat, ruhumuzun vatan edindiği ortamın olmadığı bir zaman ve mekân anlamına gelir. Hâlbuki şeriat, Allah'ın kulları için uygun gördüğü iman, amel ve ahlak esasları demektir. Biz şeriatın ne olduğunu bilmeyen bir ümmet değiliz. Şeriatın geldiği anlam; Allah'ın 'iman edin, yapın, ahlakınızı ayarlayın' dediği şeylerin bütünüdür.

Bir şeriat toplumu olduğumuz Kur'an'ımızdan bellidir. Allah Teâlâ, Resûlullah aleyhisselama, "seni şeriatla gönderdim" buyuruyor. Ümmetimizin ilk gününden itibaren gelen hiçbir topluluk içinde, şeriat olmasa da olur, düşüncesinde bir örnek bulunmamıştır. Zira şeriat bizim motor gücümüz, hareket kabiliyetimizdir. Onun sayesinde dinimiz, canımız, ırzımız, malımız, aklî melekelerimiz, ahlakî yapımız, toplumsal gücümüz ve sosyal kimliğimiz ayakta duruyordu.

Şeriatımızı kaybettiğimizdendir ki zina, Müslümanlar'ın arasında kendi dikenini büyütebilmiş, alkol gıdamızdan günlük tüketim eşyama kadar pek çok başlıkta yanı başımıza kadar sokulabilmiştir. Can tehlikesi taşıyarak yaşıyor oluşumuz, Allah'ın can teminatı olarak uygun bulunduğu, şeriatımızın kısas kriterlerinin uygulanamıyor ve uzağımızda duruyor olmasından kaynaklanmaktadır. Günümüzde Müslümanlar olarak ne yazık ki fertler çapında bile zihinlerde tahrifat yapılmış, en iyi Müslüman olduğu sanılabilecek denli temiz görüntü taşıyan müminler bile şeriatı uzaktaki bir hayal gibi görebilir hâle gelmişlerdir. Başımıza gelmiş felaketlerden biri de Kur'an'ımızın hayat bulması ve Resûlullah aleyhisselamın sünnetleriyle bezenmiş bir toplumun ortaya çıkmasıyla sonuçlanacak şeriat kimliğimizden uzaklaştırılmamızın Müslüman kimseler tarafından dahi benimsenebiliyor olmasıdır.

Sebeplerini izah edeceğimiz bu erozyon fertler çapında da Müslüman toplumlar nezdinde de Kuzey Afrika'dan Güney Asya'ya kadar pek çok sahada sakınca görülmeyen bir benimsemeyle kabul edilmiştir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme vekâlet edilen makam olan hilafetimizin kaldırıldığı bir dönemden sonra bile İslam toplumları, haccedip her sene Arafat'ta büyük bir toplanma icra ediyor olmalarına rağmen maalesef üç ayrı noktada durmaktadırlar. Bunların birincisi Suudi Arabistan krallığının temsil ettiği noktadır ve orada, krallığın ilkeleri-menfaatleri dışındaki alanlarda şeriat geçerlidir. Dikkatle anlaşılması gereken bu manzara tarifinin altını çiziyoruz. Bir krallık olarak anılıyor oluşunun da pek çok şeyi anlattığı bu ülkede, krallığın menfaatleri dışındaki alanlarda şeriat görülebilir. Ancak objektif bir değerlendirme yapabilmemiz için Suudi Arabistan'ın, İslam şeriatıyla yönetildiğini dünyadaki bütün uluslararası kurullara deklare etmiş bir devlet olduğunu bilmek gerekir. Bu sebepledir ki mesela İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni imzalamayan, hiçbir askerî-siyasî gücü olmadığı hâlde de Birleşmiş Milletler'in bu husustaki baskısına direniyor görünen, uluslararası insan hakları kurumlarının kınamalarından da etkilenmediğini hissettiren bir ülkedir. Suudi Arabistan, beyannameyi kabul etmeme nedenini de İslam'a dayandırarak beyannamede insanların din değiştirmelerinin vatandaşlık haklarından sayıldığını ama ülkesinde din değiştirip İslam'dan çıkan

birini -dinin böyle emretmesinden ötürü- öldüreceğini deklare etmeye dayandırmaktadır. Bunun gibi ileri çıkan birkaç maddeyle şeriat devleti oluşunu temellendirerek uluslararası ilanında kullandığı söylenebilir Suudi Arabistan'ın. Zaten bilindiği gibi bayrağındaki sembolünde de kelime-i tevhit yer alır.

Bir devlet olarak kuruluş macerası hilafet devletine karşı çıkışla başlayan Suudi Arabistan'ın kuruluşundaki niyetleri, görünen köyün kılavuz istemeyeceği kuralından ötürü irdelemeye gerek yoktur. Fakat zahiren bakıldığında bir örnek oluşturan Suudi Arabistan'ı kimler projelendiriyse -ki çöldeki üç beş kişinin yapabileceği iş değildir- Osmanlı'nın elindeki hilafete karşı oldukça kurnaz bir proje ortaya çıkarmış, krallığın hükümran olduğu bölgelerde İslam şeriatının yasal güç olmasında sakınca görmemişlerdir. Bu kategoride tek başına duran Suudi Arabistan gibi bir örnek daha yoktur.

Aynı merkezler Suriye, Ürdün ve Irak'ı da projelendirirken sadece medenî hukukun İslam şeriatına göre olmasına izin vermişler, ikinci bir proje çeşidi olarak da İslam'a aykırı bir görüntülerinin olmadığını söyleyebilecek bir toplum türünü, şeriat sonrası İslam toplumunun ikinci çeşidi diye ortaya çıkarmışlardır.

Üçüncü görüntüde ise Türkiye başta olmak üzere, İslam'ı kökten reddeden ve şeriatı konuşmayı bile en ağır müeyyidelerle cezalandıran proje türü görülmektedir. Bu başlıkta Tunus, Mısır, Lübnan gibi ülkeler de sayılabilir. Bu ülkelerde halkın kısm-ı azamı Müslüman olduğu hâlde İslam şeriatının anılması dahi yasaklanmıştır.

Bir dönem ucu görünmeyen bir tünele benzeyen genel havaya rağmen gencecik delikanlılar ve kızların şeriat uğruna hazır buldukları örnekler de olmuştur. İslam şeriatının yüz seneden bu yana gördüğü zulmü büyük dağlar görse herhâlde çakıl taşlarına dönüşürler, şeriatımıza edilen zulümler dağların başına yüklense vadilere dönerlerdi. Buna rağmen kâfirler, hamd olsun ki bugün Avrupa'nın göbeğindeki şeriat erbabı bir gün Almanya'yı, Hollanda'yı, İsviçre'yi şeriat devletine dönüştürürler diye ürkemeye de başlamışlardır. Günün birinde işçi olarak çalışması için ülkelerine aldıkları insanların onların başında şeriatı tatbik eden bir sistem oluşturacaklarından ürkmüşlerdir.

Günümüzdeki bu duruma baktığımızda bundan yüz sene sonrasına dair umudumuz, camı açtığımızda sokağı görüşümüzdeki rahatlık netliğindedir. Ancak bugün Müslümanlar'ın mühim bir kitlesinin hâlâ şeriat hakkındaki zafiyetinin varlığını da inkâr edemeyiz. Bu zafiyet kitlesel bir şeriat temennisinden bizi hâlâ uzak tutmaktadır. Halifelüğimizin kaldırılmasının üzerimizde pahalıya mal olan etkilerinden biri de şeriat adına bir makamdan söz edemez oluşumuzdur. Dolayısıyla şeriat, halifelüğün ardından bireylerin savunduğu ve bazı âlimlerin-mütefekkirlerin işaret yoluyla talep ettikleri bir şey hâline gelmiş, kitlesel beklenti durumundan uzaklaşmıştır.

Bu nedenle Müslümanlar'ın şeriat temennisini seçim meydanlarında vaatlerde bulunan siyasetçilerin bir vaadi hâline gelmiş sosyal vaka pozisyonuna getirmek lazımdır. Neden her siyasetçi emekliye zamdan, işçinin maaş ve sosyal hak garantisinden söz eder? Çünkü emeklilik ve işçilik etkin birer sosyal vakadır. Müslümanlar'ın şeriat temennisi böyle bir sosyal vaka olmaktan uzaklaştığı içindir ki şeriatı ayrı yaşıyor olmamızın sonucu olarak meydana gelecekler hakkında şuurlu da değiller, şeriatlılığın insanı getireceği noktadan bihaberdirler. Bu bir afettir.

Hâlbuki şeriatımızın ve başta onu temsil eden halifemizin olmayışı, vahyin muattal hâle getirilmesi anlamına gelir. Yani vahyin Medine-i Münevver'e inip orayı kuşattığı kapasitesinde olmamasıdır. Şeriatımız şu anda aktif değildir ve bu da vahyin indiği zamanki kapasiteyle kuşanılmamasından ileri gelir. Vahiy namaz kılma emrini indirdiği gibi cuma saatinde işçi çalıştırmayı haram eden anlayışı da indirmiştir. Bugün namaz kılmak serbesttir ama cuma saatinde dükkânı-fabrikayı çalıştırmayı men eden bir kanun yoktur –zaten laiklik nedeniyle de olamaz.

İşte tarihimizin tarihinin geldiği yer de budur: Şeriatımız hükümferma olsaydı cuma saatinde bir işçinin amirinden namaza gitmek için izin istemesi gerekmeyecek, o saatte devlet daireleri ve işyerleri (karakol gibi zorunlu ve stratejik yerler hariç) zaten namaz süresince tatil edilmiş olacaktı. Suudi Arabistan'da böylesi bir yasağın varlığı (cuma saatinde dükkânların açık olma yasağı) Müslümanlar'ı teselli etmiş ve bu, şeriatın gurbetinde oluşumuzun üstüne sadece karanlıklar getirmiştir.

Bu gurbetle birlikte ortaya çıkan bir başka sonuç da ahlakî değerlerimizin tek tek sökülüp gitmesi olmuştur. Ticaret, siyaset, aile ve bilhassa kadın üzerinden şeriatı olmayan toplumun, ahlakî değerleri adım adım nasıl yıpratıldığını izlememiz mümkündür. Rüşvet başta olmak üzere bozguncu bazı tavırların, İslam toplumunda norm hâline gelmesinin sonucu da şeriatla bağlantılıdır. Cami önünde kahvesini içen bir Müslüman'ın, "evet, bizim belediyeçi çalışıyor ama adam şehrimizi de tertemiz yaptı, yollar inşa etti" dediğini duyabilmek artık nerdeyse normal hâle gelmiş, yöneticinin çalması meşru bir iş konumunda telakki edilir olmuştur. Belediyeçi bütün dünyayı gökdelenle doldursa bile çalmanın, kol kesilmesini gerektiren bir suç olduğu bu topraklarda konuşulamadığından hırsızlık ve yolsuzluk yaygınlaşabilmiştir.

Hâlbuki kolu kesilesi biri ne hakla ümmet-i Muhammed'in müesseselerinden birinde yöneticilik yapabilir? İsterse insanların yürüyeceği yolları gümüşten yaptırın; sonuçta çalmak adildir. Böyle bir suçu toleransla nasıl karşılayabiliyor Müslüman? Çünkü şeriatının verdiği terbiye ağırlığından ve ahlak seviyesinden aşağılara düşmüştür.

Bir başka sonuç, Müslümanlar'ın imanlarıyla amelleri arasındaki çelişkinin büyümesidir. İmana gelince Araplar'ın dahi imanını beğenmeme ve kendi topraklarını zirvede görme var; ama hırsızlık, fuhuş, yalan diz boyu ve nerdeyse mubah hâle gelmiş durumda. Ticarete çeke-senede atılan imzaya bile itimat kalmaması nasıl açıklanacak? Şayet Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin getirdiği vahyin terbiyesindeki, müminin verdiği sözün kölesi olduğu prensibi atlanmamış, müminin bizatihi noter anlamına geldiği bilinmiş olsaydı manzara şimdiki gibi mi olurdu?

Bir vakiyi anlatmak için değil, sözgelimi bir soru olarak zikredelim: Bir büyükşehrin başındaki müftünün dini temsil ettiği bilinir ve insanlar en ağır fetvalarını ona sorarlar. Sabah namazını senelerce kılmamış olsa bu eksiklik onun müftü olmasına engel midir? İnsanların onu sabah namazına gelmediği için yadırgamaları rastlanabilir bir durum mu? Müftü, insanlara sigaranın tahrimen mekruh olduğunu anlattıktan sonra çok yorulduğu için dairesinde bir sigara yakabilir; yasal olarak onu bundan men edecek bir engel yok. Şeriatımızdan uzak olunca, imanımız ve imanımızdan kaynaklanması gereken amellerimiz arasındaki makasın nasıl açılabilmesine örnek olarak bunu görebiliriz.

Çok daha üzücü bir husus da şirkin ve haramların norm hâline, toplumun sosyal realitesi durumuna gelmiş olmasıdır. Namaz kılan anne-babaların çocuklarının ateist olduğu gerçeği rahatlıkla konuşulabilmektedir. Şirk olan sözler kolay söylenebilmektedir. Kimsenin kimseyi tenkit etme veya Allah'ın haramlarından birini işleme nedeniyle uyarma hakkı, haramların devlet koruması altında olmasından dolayı yoktur. Şirk insanlara sunulmuş hürriyetlerden biri konumundadır.

Bütün bunlar şeriatımızın yokluğunun, onun uzağında yaşayışımızın sonuçlarındandır. Başımızda bir halifemiz de olmadığı için Müslümanlar adeta kişi sayısınca gruba bölünmüşler, her yer tarikatlar, fırkalar ve bir uç noktayı temsil eden yapılarla dolmuştur. Ve bundan da garibi, Müslümanlar'ın bu parçalanmışlık konusunda bir birleşme umudunun olmadığına şeytanın bizi inandırabilmesidir. **Bütün kalplerin Allah'ın elinde olduğuna ve hepsine hükmettiğine, bir sabah uyandıığımızda büyük bir meydanda sabah namazı kılmak için bütün müminlerin toplanıp birbirleriyle kucaklaşabileceklerine olan inanç, Müslümanlar'ın gündeminden uzaklaşmıştır. Bir daha birleşilemeyeceği, bir araya gelinemeyeceği düşüncesi baskınlaşmıştır. Hâlbuki mevcut parçalanma ve bölünmemiz, günahlarımızın ve şeriatın uzaklaşmamızın bir sonucu olarak Allah'ın azabından başka bir şey**

değildir. Bunca 'İslam sadece benim, benden başkası değil' kimliğinde 'büyük'lerimizin bulunması, şeriatımızdan ve Kur'an'ımızdan gurbette kalmamızın bir cezasıdır.

Mevcut zillet ve düşüklük hâlimize razı olmamız da şeriatımıza yakınlığımızın kaybolmasının sonuçlarından biridir. Avrupa'ya, onların sokaklarını ve tuvaletlerini temizlemek için işçi gönderirken davullu-zurnalı tören yapılması bunun bir eseridir. Zannedilir ki Avrupa'yı fethetmek için Kanunî ordusu yola çıkmaktadır! Zillete razı, hatta bununla övünen bir toplum hâline gelmek şeriatımızdan kalmanın bir neticesidir. Batı kültürünün bize dosya dosya taşınır olmasıyla bu yüzden övünmektedir. Siyaseti ele geçirenlerimiz Batı'da her ne varsa topraklarımıza taşımaya vaat edip sonraki seçimi yine kazanabiliyor olmayı işte toplumdaki bu düşüklük sayesinde başarmaktadırlar.

Şeriat insana onur veren bir güç merkezinin adıdır. Onun sayesinde insan, göklerle bağlantılı hâle gelir ve onu yaşama arzusuyla nefes alan mümin, Kur'an ruhludur. Ondandır kopan ise sığınacak yer arar, gurbeti ve esareti benimser.

Türkiye'de ve diğer İslam topraklarında akidemizden, şeriatımızdan ve ahlakımızdan alınmış belli esaslar sanki uzak çağlarda veya Afrika çöllerinde sıkışıp kalmış ilkelermişçesine Müslümanlar'ın zihninde ayıplanıp şüpheli hâle getirilmiştir. Bu da şeriatımızdan zihnen uzaklaşmamızın acı sonuçlarından biridir. Mesela kabirde azap görülebileceği üzerine bina edilen bir akide esasımız vardır. Bu esas, Müslümanlar'ın gözüne bakıla bakıla ayıplanabilmekte, "bu zamanda böyle basit şeylere mi inanılır" yollu ötelenebilmekte ve gülünç kabul edilebilmektedir. Şeriatımızın en hassas ilkelerinden faiz yasağı, bütün dünyanın ekonomiyi faizle işletiyor olmasından dem vurup cami kürsülerinden bile bu yasağın dillendirilemediği bir noktaya getirilmiştir. Böyle bir yasağın dillendirilmesi -suç değilse bile- hoş kabul edilmemekte, yersiz-zamansız konuşulduğu söylenebilmektedir. "Erkeğin talak hakkını ona Allah vermiştir" cümlesini içini doldurarak bir âlim bile söyleyemez durumdadır.

Müslümanlar'ın akidesi-ahlakı-sosyal değerleri şeriatın koruması altındayken bunu bir halife temsil ediyordu. Tarihimizin tarihinin geldiği noktada Müslümanlar, şeriatları ile beraber başları olan o halifeyi de kaybettiklerinden herhangi bir emir ve yasak konusunda göğüs gererek Allah'ın kanunlarını sahiplenememektedirler. Bunun daha derin bir afet olması, İslam namına çalıştığını ve ruh terbiyesi için gayret ettiğini söyleyen şeyh efendilerin ve yakınlarının, 'şimdi şeriatın zamanı olmadığını' iddia edebilip tarikat müessesesinden fersah fersah uzakta durduklarını da itiraf etmiş olmalarıdır. Tarikat ki şeriatın ruhudur ama bir tarikatın başında bulunduğu hâlde bir şeyh, bu cümleyi konuşabilmektedir.

İnsanı gıdıklayıcı özelliği olan şehvetler, şeriatın yokluğu döneminde azdırılmıştır. Küçük çocuklara tecavülden evlilerin haram ilişkilere girmelerine, sanal dünyada cinsel ilişki oluşturmaya varana kadar şehvetler pek çok alanda kudurtulmuştur. Yüz yirmi ay taksit ödemeye kendini mahkûm eden Müslümanlar, Peygamber aleyhisselamın borçlu olarak ahirete giden kimsenin cenaze namazını kılmayı unutupmuşlardır. Bu gerçek ortada dururken borçtan korkmayan bir Müslüman tipi de ortaya çıkabilmiştir. Mal, para, cinsî şehvet azdırılmış ve şeriatın bunları dizginlediği kontrol düzeneğinden dışarı çıkarılarak adeta kudurtulmuşlardır. İslam ülkelerinde kullanılan internet verilerinde cinsel içerikli aramalar dünya istatistiğinin ilk sıralarında yer almaktadırlar. Bu hiç şüphesiz ki şeriatın yokluğundan kaynaklanır.

Müslümanlar şeriatla (ve şeriatın başı olan halifeyle) beraber olmadıkları için bugün internete ve medyanın teknik gelişimine hazırlıksız yakalanmışlar, yapabildikleri tek savunma bütün bunların suçunu Siyonizm'e yıkabilmek olmuştur. Siyonizm'i sayıklaya sayıklaya mini bir Siyonist neslin Müslümanlar arasında büyüyebilmesi de afetin başka bir boyutudur.

Şeriatımız biz Müslümanlar'ı Allah'ın kulu olduğumuza inandırmıştır. İnsan mükerremdir; ama Allah'ın kuludur aynı zamanda. İnsanın alını secdeye gidip toprakla buluşursa alını da secde ettiği yer de mukaddes olur ve mükerrem olmaya kavuşur. Şeriatımız bizden uzağa götürülüp "Suudi Arabistan'ın yönetim tarzı" gibi bir duruma düşürülüp indirginence gözümüzde, insan kendini ilahlaştırmakta sakınca görmedi. On yaşında bir çocuk bile anne-babasına diklenebildi; çünkü o da bir ilahtı. Kadın kocasına, koca karısına, kaynana gelinine diklendi ama Allah'ın kudreti karşısında, onun kulu olduğumuz gerçeğinde buluşmak akla gelmedi. Zira sadece ramazan-ı şerif zamanında ve cenazelerde yetmiş bin kelime-i tevhit okuma düzeyine indirilip bırakılmış, pratikte yalnızca Allah'ın ilah olduğu hükmü toplum üzerinde tecelli etmemiş olunca ortaya çıkacak sonucun bu olması normaldi.

Tabii ki kimse uluorta yerde çıkıp kendisinin bundan böyle ilah olduğunu deklare ediyor değildir. Bunun adına 'insan hakları', 'sosyal güvence', 'kanun' denmesi pratikte ortaya çıkan sonucun nasıl görüldüğünü değiştirmez. Allah'a dönülmeyip Kur'an mezarlıklarda okunmaktan öteye götürülmedikçe ve ilahiyatlarda bir 'araştırma kaynağı' olarak görülür olduğu sürece de manzara böyle devam edecektir.

Peki, Müslümanlar şeriatımızı durup dururken mi kaybetmişlerdir veya üzerinden hemen hemen seksen sene geçmiş inkılap devresinin ardından hâlâ neden şeriatın hükümlerine kavuşmamışlardır? Bunun birçok sebebi zikredilebilir ancak siyasî zulümleri, zindanlarda çürümüş âlimleri, başörtüsünden dolayı dipçiklenmiş nesilleri unutmamak gerekir. Her zaman bilmemiz gerekir ki İskilipli Atıf rahmetullahi aleyhi herhangi bir suçun üzerine asmış değildir. Onu şeriatın sembolize edildiği bir isim olarak darağacına koymuşlar, Ankara'da sarığıyla ipe götürerek ve asmadan önce sakalına dokunmayarak yaptıkları işi tam da maksadına uygun yapmışlardır. Astıkları sırada cübbesinin bile üzerinde olmasının nedeni de budur.

Bu konuların özelinde koparılabilecek fırtınalarda makul gibi görünen bazı itirazlar da ele alınabilir: İnsanlar 'şeriat' kelimesini kol kesmek, ipe götürmek gibi hep kanlı-organlı bir bağlamda anlamaktadırlar, böyle anlatılmaktadır. Buna karşı haykırarak şeriatımızın bizatihi hayatımız olduğunu söylemek zorundayız. Şeriat bizim hayatımızdır; asmak-kesmek değildir. Bin dört yüz seneden bu yana şeriatımızın tatbik edildiği dönemlerde asma-kesmenin olmadığı zamanları görüyoruz; şimdi güneşin elli-yüz kişinin ölüm haberleri, şeriatın yokluğundan dolayı gelebilmektedir. Şeriat bir hayat sistemidir ve hırsızın kolunu kesmek kuralıyla sınırlandırılmaz. Şeriatımız kadınlara, kocalarının üç evlilik daha yapabileceğini söyler ama şeriatımız bundan ibaret değildir. Aynı şeriat kadını evinde kraliçe hâline getirir.

Öyleyse bugünkü merî hukukta bir ülkenin idam uyguluyor olmasını önümüze alarak o ülkenin hukukunun tamamıyla idam hukuku olduğunu söyleyebiliyor muyuz? Bunu bize dedirtirler mi? Elektrikli sandalyede dakikalar boyunca işkence çekerek ölen insan için hak arayışı yürütülebilir mi?

Müslümanlar arasındaki okumuş yazmış kimselerde görülen karşı çıkışlardan biri de günümüz dünya düzeninde şeriat devletine herhangi bir şekilde yer bulamayacağımızdır. Bunu dünya devletlerinin kabul etmeyeceği düşüncesi üzerine kurulan bu anlayışı, gönderilen hiçbir peygamberi toplumunun kabul etmemiş olması gerçeğiyle geçersiz kılabiliriz. Allah Teâlâ bize herkesin kabul edip hemen benimseyeceği bir işi yapmamızı mı emir buyurmaktadır ki? Hayır, bilakis onun uğruna kabul ettirmemizi buyurmaktadır. O zaman biz Allah'ın şeriatı uğruna bedel ödemeye hazır değiliz anlamı da buradan çıkmaktadır.

Bir geçiş dönemi yaşayacağımız ve bunun uzun süreceği itirazı da bir bakıma doğrudur ama bu sırada evlerimizde, tarikatlarımızda, vakıflarımızda şeriatın hükümlerine olabileceği de bir gerçektir. Hasan el-Benna rahmetullahi aleyhin dediği gibi, "siz evlerinizi şeriat evi yapın ki Allah da caddeleri şeriatlı hâle getsin."

Ekonomik yapının değişmeyeceği, dünyanın faizle çalışıyor olması gerekçesine de ekonomik bedel ödememiz gerektiğiyle karşı çıkılmalıdır. Bunun karşısında durarak bir bedel ödenmeyecek mi? Belki bir süre zorluk çekilecek ve böyle bir sistemin uygulanmasından rahatsız olanlar ülkeyi terk edeceklerdir. Ama bedelsiz ve zahmetsiz bir rahmet gelmez. şeriatımız Allah adına hükmetmektir ve elbette bunun zorlukları olacaktır. Sıkıntısı ve meşakkati vardır ama ashab-ı kiram bu meşakkate katlandıklarından dolayı Allah onlardan razı olmuştur. Sultan Fatih'in başardığı iş meşakkatsiz miydi ki?

Dünyanın tamamını şeriat sistemine ikna etmemiz bizim için bugün mümkün değildir belki. Ama kendi evimizi ikna edebilir, kendimiz ikna olabiliriz. Allah Teâlâ da görür ki başarabildiğimiz bu kadardır. Musa aleyhisselam Allah'a dua ettiğinde kendisi ve kardeşinden başkasını davasına inandıramadığını söylüyordu. Onun da derdi aynen buydu.

Burada yapılması gereken öncelikle Rabbimizin şeriatını kendi zelimiz planında motor gücümüz olarak görmemizdir. Sonra da bir mümin kardeşimizin bizim gibi düşünmesi hâlde hamd ederek ona sahip çıkmalıyız. Bir sonraki adımda takatimiz miktarınca çalışır, hoca-âlim seçeriz. Bir hocayı yirmi senedir dinlediğimiz hâlde bunca zaman zarfında ondan şeriatımıza ait bir cümle duymadığımız gerçeğiyle karşılaşırsak İslam'ın bir bölümünü değersizmiş gibi öteleyen böyle bir hocaya ihtiyaımızın olmadığını bilmeliyiz. Ümit var olmalıdır.

Bu aşamaların ardından da şeriatımızın gelip gelmediğiyle ilgilenmeyiz. Sümeyye ve Yasir radiyallahu anhma şehit olduklarında şeriat devletini görmü mydler? Hamza radiyallahu anh Mekke'nin fethini gördü m? Bu durumları onlar için bir eksiklik midir?

Derdimiz şeriat devletini kurmak değil, Rabbimizin bizi o yolda görüyor olmasıdır. İş Allah'ındır, bizler de ameleyiz. Rabbimiz bizi mesela sabah namazı kılmaya önem verişimiz gibi Kur'an'ın yayılmasına da önem verirken, hacca gitmeyi planladığımız gibi İslam ümmetinin topraklarını da nemsediğimizi görsün de bugün tatbik ediliyor olmadığı hâlde dahi şeriatımızın hükümlerini okuyup öğreniyor olalım; bundan sonrası üstümüze vazife değildir. Üstelik Allah'ın işine karışsak bir de suç işlemiş oluruz. şeriatın nasıl geleceğini biz mi tayin edeceğiz! Bizim işimiz Rabbimizi razı etmektir. şeriatımızın ne zaman geleceği Rabbimizin bildiği bir zamandadır ama çalışmamız, mümin olarak yaşadığımız her zamandadır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.